

DEO OPTIMO MAXIMO VNI ET TRINO, VIRGINI DEIPARÆ,
ET SANCTO LVCE ORTHODOXORVM MEDICORVM PATRONO.

QVÆSTIO MEDICA.
QVODLIBETARIIS DISPVATIONIBVS MANE DISCVTIENDA
IN SCHOLIS MEDICORVM; DIE IOVIS IV. IANVARII
M. PETRO DE MERCENNE, Doctore Medico, Præfide.

An à frequenti Vene sectione hydrops?

95°

PARTIVM nutritiarum constitutioni vniuersi corporis status responder, quarum vt integritatem salus atque incolumitas; sic offensionem quæuis fere inualuetudo sequitur. Hinc nullibi quàm in prima corporis regione, veluti natali cacochymix sede, fecundiora culpe viscera, aut numerosiora Medicinæ opera. Superante ipsorum calore (cuius solum moderatione perficitur hæmatosis) aut humorum grauitate oppresso morborum genus omne in hominem irruit. Ex quo etiam fonte manat & assurgit hydrops, cum ascites & tympanias, tum leucophlegmatia: illi seroso humore, vel statu inter peritonæum & intestina stagnante intentum vtris modo exhibent abdominis tumorem: hæc aqua inter cutem effusa, & turgidis pituitosa cachexia carnibus vniuersam corporis planitiem inæqualiter attollit. Communis omnibus causa subest frustratum apparandi, conficiendi, vel repurgandi sanguinis opus, insidiosâ pariter hepatis, lienis, mesenterii, vel tenuium intestinorum conspiratione; quorum omnium phlogosi ac contumaciori infarctu crebriora functionis hepaticæ impedimenta, vt ab iis accessit iecoris atonia & marasmo *μελας πυξι* omnis sanguificæ virtutis alienatio concluditur.

HIS principiis perenni statulenti spiritus & aquarum affluxu nata hydropicorum aluus: quas quidem sæpius fundit febrilis flamma, acuta, intermittens, quâ viscera conflagrant, conuenienti curatione non restituta: sæpe quoque sine febre cæcus ac furtilius ignis hepatis aut lienis parenchymati merfus, vel mesenterij venis latens, cuius tacito æstu torretur omninoque dissipatur primigenius istorum viscerum humor, & sanguis, si fluidior, liquitur in serum, si crassior & melancholicus in statum & fumidam caliginem exhalat. Nec semper nimio humorum fluxu tepescit id *καύμα*: imò horum præter naturæ modum tam effusione, quàm suppressione vt plurimum acuitur. Vnde & retentis mensibus, ac hæmorrhoidibus, & immoderatè proruptis & lenterix, diarrhææ, dysenterix familiaris esse assollet hydrops successio. Quinetiam vt viscerum feruorem obstruât, sic obstruentionem feruor vicissim committit: quod fit vt crassiori bile scirrhoue obfesso hepatitidum & splenicarum venarum aqueductu ibi subsistat serosus & aquosus humor chyli vehiculum, isque ab incalcescente lienis haustu tandem in omenti venas refundatur, per quarum hiantia oscula veluti per renes in ventris alueum guttatim depluat. Vna refrigerato primum hepatis ortum debet leucophlegmatia; sed huius, vt plantarum, quantitate humoris fit cruditas, & natium calorem vberior sanguis, non secus ac inueteratam faciem idem qui alit humor, extinguit.

MAGNORVM morborum aut ingruentium aut iam sæuientium magnum præsidium est venæ sectio, eoque generosius ac potentius quod tutiori expeditiorique viâ omnia ferè corporis vitia rescindit: hæc datâ portâ & luxurians toto corpore sanguis, & noxius quilibet ac inutilis humor, etiam paucitate viscera grauans, conuenienter emittitur, sine caloris metu (quæ in vacuantium vfu summa votorum esse debet) & alienæ qualitatæ impressione. Quis te malus genius agit hæmophobe? vt quasi anima in Empedocleo sanguine merfa foret, cum ipso vitam minui putes, idèque inimico igni deuri viscera patia- ris. Ocyus ardentem materiem subtrahere, carbonem remouere, sponte restinguetur incendium. Vires opprimit & veluti vindicta tenet plurimus, crassus, & viscidus humor viscerum erga fulis coërcitus: non opus est vasto vulnere diuidere præcordia, incisâ cubiti venâ scalpello aperitur ad magnam illam libertatem via, & puncto securitas constat. Haud tamen omnibus in promptu esse potest profunden- di sanguinis copiam & modum definire; in hoc præcipue versatur artis Asclepiadicæ præstantia, quæ æstimatâ morbi & virium magnitudine, vnicâ istius vacationis regulâ, nullâ ætate, loco, & tem- pore circumscriptâ, modò simul & semel, modò paritis vicibus, ita morbum & morbi causam auert, vt seruando ægrotantium robori perpetuò studeat. Quod quidem repetitâ venæ sectione feliciss- assequitur, vt hæc in contemperanda viscerum phlogosi, & prægrandi obstruente soluenda diuina sit.

QUANTO' mochlicam purgationem *επιχειρησις*, tantò in his regionibus, in quibus corporum mollitudo resolutioni aptior est, largam & eodem tempore vniuersè susceptam sanguinis detractio- nem *εναφαισις* antecellit. Nefas est subditas naturæ laribus flammis virium ruinâ extinguere: & licet aliàs ipsâ duce ac magistra, sanguine ad animi deliquium educto strenuus artifex ardentissimas febres iugulet, sæpius tamen illa nisi insigni virium dispendio thesauros suos non profundit: atque in hoc arte inferior in præceptis ab eo rapitur quod impellit. Naturæ bellum indixit quiddam nimium est, ac perniciosâ etiam confertim & repente detrahere, vt pus maioris abscessus & corruptus situ hydropicorum aquas, pestiferum. Quod paulatim fit tutius contrariam inducit mutationem. Sic diuisa in plures dies, nec tamen certo numero terminatâ sanguinis missione, paucior fit spirituum iactura; dumque putrens & calidus humor liberius in vasis exspatiatur, non modò crebrò ventilatur & transpirat, optatumque visceribus nutritis refrigerium comparatur: sed insuper in partem auxilii venit contemperans victus ratio, quæ vicioso humori vacuato laudabiliorem sufficit. Periodicum humorum afflu- xum, quo & systrophica partium inflammatio & obstruâtio fouetur, nihil efficacius reuellit, aliò dato itinere, scdâ sæpe venâ. Huius ope impurius sanguis circa viscera restagnans, ipsaque hepatis aut lienis recessibus condita illuuias migrat in artuum vcnas, è quibus subinde foras extrahitur: superstes in visceribus portio calore iam temperato non amplius durefcit, sed potiùs mollior atque mitescit, tandem- que tempestiuo attenuantium, quibus calefaciendi vis non inest, & blandiorum purgantium vfu prorsus abigitur.

FLAMMAS è medio mari interdum egeri, aut igneos fontes in rerum natura reperiri, certè mirum est: hydropicorum iecur in ipsis aquis ardere non mirum. Quid aliud scabritie aspera, flauoque ac sub- uiridi colore fucata lingua loquitur? Quid vixæ flauâ bile saturatæ? Quid detractiones pilularum veruencinarum modo? Quid febris, & thoracis extremarumque partium colliquatio? his accedat Tan- talea sitis, quam falsum est citius sedare qui non bibit: hanc vt frigida potus tollit, ita non sinit diuitem hepatis fundum squallore inarefcere. An non amburentium & erodentium ichorum collectio ex *ιδρώδω* ruptione aliunde quàm à feruidissimo iecore sobolefcit? Delirat qui torardoris effectus frequenti venæ sectioni acceptos refert. Hæc per initia, quantum vires ferunt, maturè celebratâ febris interimitur, etiam intermittens, retunditur bilis & serosi humoris vis acrior, visceribus calor & temperamenti symmetria redit, omnia denique hepaticæ functionis impedimenta tolluntur. Vbi sub temperato cælo, & paulò ad frigidum inclinante, alimentorum multum nutrimentum intemperatior est vñus, quod Lutetia contingit, ibi crebrius sanguinem mittunt. Suppressionis mensium & hæmor- rhoidum alia non est naturæ familiarior medela, quæ scilicet ipsius periodos & motiones sæpe repetitas imitatur, grauioribus quoque alui fluxus, atque immodica sanguinis profusio cohibet, *αδυσκωλύ* soluit sicci hydropis parentem, calorem insitum in leucophlegmatia propè suffocatum, frigido humore excluso sulcat, & vegetiorem facit. Vno verbo ipsâ non vltra modum, sed cum ratione iteratâ sæpe præcauetur hydrops, vt interdum sanescit.

Non ergo à frequenti Vena sectione hydrops.

298

Proponebat Lutetiæ LVDOVICVS LE NOIR, Parisiensis, A. R. S. H. M. DC. XLVI.

DOMINI DOCTORES DISPVATVRI.

M. Claudius Breges.
M. Martinus Akakia. Profess. Reg.
M. Durandus Franciscus Yon.

M. Leo le Tourneurs.
M. Nicolaus Cappon.
M. Nicolaus Richard.

M. Carolus Guillemeau.
M. Iacobus Louin.
M. Hermanus de Lamay, Schol. Profess.

